

РЕШЕНИЕ

№ 1297

гр. Варна, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 23 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Михайлова

при участието на секретаря Пламен Б. Пламенов
като разгледа докладваното от Даниела Михайлова Административно наказателно дело № 20223110200205 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл.72 ал.4 от ЗМВР и е образувано по жалба на Ц. В. В.- ЕГН *****, депозирана чрез адв. Ст.И. - адвокат при АК-Варна срещу Заповед № 365з- 9 /06.01.2022г., издадена от мл.инсп.К. И. -полицейски орган от ОД на МВР гр.Варна.

В жалбата се изразява становище, че обжалваната заповед е неправилна и незаконосъобразна, като същата се намирала в разрез с НПК и Конституцията на Република България. В конкретния случай приложената ПАМ, каквато била заповедта за задържане не се оправдавала от никоя от целите на чл.22 от ЗАНН и чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР. Сочи се, че оспорваната заповед за задържане не съответства и на изискванията на чл. 74 ал. 2 т. 1 - 6 ЗМВР. В същата липсвали каквито и да било фактически основания. Счита се, че пълната липса на мотиви към оспорваната Заповед е безспорна предпоставка за отмяната на същата. В посочения смисъл се цитира и съдебна практика.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от своя процесуален представител- адв. Ст.И., който поддържа жалбата. Моли да се уважи жалбата на посочените в нея основания, като отново сочи, че в заповедта липсват каквито и да било фактически основания за задържане на жалб.В., както и че самия той не е бил извършил престъпление , респективно не е осуетил извършването на проверка. Поради това и адв.И. счита се, че пълната липса на мотиви към оспорваната заповед е безспорна предпоставка за нейната отмяна. Прави искане за присъждане на сторените по делото разноски, за които са представени доказателства.

Ответникът по жалбата – мл. инспектор К. И.-старши полицаи в група „СПООР“ на сектор СПС при отдел „Охранителна полиция“ при ОД-МВР-Варна, чрез

процесуалния си представител по делото, оспорва жалбата, като моли същата да бъде оставена без уважение и да се потвърди издадения административен акт. Счита, че е имало съмнение за съпричастност на жалбоподателя към извършено престъпление.

С оглед събраните по делото доказателства, след преценка възраженията и становищата на страните, на действащата и приложима нормативна уредба, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 06.01.2022г. ответника К. И. заедно с колегата с св.В. П. изпълнявали служебните си задължения като полицейски служители в автопатрул за времето от 08.00ч. до 22.00ч. Около 15.00ч. на бул.“Вл. Варненчик“ срещу сервиз „Дачия“ в посока изхода на града, те спрели за проверка л.а. „Ситроен“ с рег. № В 30 94 РН.Негов водач бил св.Д. М., а на предната дясна седалка се намирал жалб.Ц. В..Полицейските служители попитали двамата младежи дали имат в тях забранени от закона вещи, предмети и вещества.Св.М. заявил, че в десния джоб на жителката си има „ кристали“, който предал с протокол за доброволно предаване.Била извършена проверка на автомобила, като други неразрешени вещи , предмети и вещества не били установени.Такива нямало и у жалб.В. .Св.М. и жалб.В. били отведени в III РУ-Варна.

Същият ден - на 06.01.2022г. било образувано бързо производство № 25 /2022г. по описа на III РУ при ОД-МВР-Варна, водено за престъпление по чл.354 „а“ ал.5 вр. ал.3 т.1 от НК, касаещо притежаваното от св.М. наркотично вещество.

От своя страна ответника К.И. в сградата на III РУ-Варна, съставил срещу жалб. Ц. В. Заповед №3653з-9 /06.01.2022г., за задържане му за срок до 24 часа на основание чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, като в графата основание за задържане било вписано че е „във връзка с чл.354 „а“ от НК, пътува в автомобил с лице, в което са намерени наркотични вещества“. В заповедта бил вписан час на задържане 15.20ч. Жалб.В. бил освободен в 18,05ч. в същия ден. В следствие той бил разпитан в качеството на свидетел по образуваното за държаното от св.М. наркотично вещество.Досъдебното производство пък било изпратено във ВРП с мнение за прекратяване на основание чл.9 ал.2 от НК.

В хода на съдебното следствие по делото са ангажирани доказателства за длъжността на ответника по жалбата удостоверение издадено от Началник сектор „Човешки ресурси“ при ОД на МВР – Варна, от което е видно, че К. И. е назначен на длъжност „ полицай в група „СПООР“ на сектор „СПС“ към отдел „Охранителна полиция „ при ОД-МВР-Варна, копия от ежедневна ведомост, информационна карта, докладна записка, доглади , заверено копие от книгата за задържани лица във II РУ-Варна, копия от обжалваната заповед, протокол за обиск, декларация, разписка и др.

По делото бе изискано и приобщено ДП № 25/2022г. по описа на III РУ-Варна, от което е видно, че по него жалб.В. е бил разпитан в качеството на свидетел на 14.01.2022г.

В хода на съдебното следствие като свидетели бяха разпитани св.В. П. и св.Д. М., чиито показания съдът кредитира. Св.П. посочи, че след като с отв.И. са спрели автомобила за проверка и се е установило, че св.М. има в себе си наркотични вещества, той първоначално на зададен от тях въпрос от къде го е взел, е заявил, че жалб.В. го е свързал с някакъв човек, от когото веществото било закупено. Това наложило и жалб.В. да бъде задържан.Св.М. от своя страна описва начина, по който е протекла проверката и потвърждава, че и двамата с жалб.В. са били задържани.Отв.И. също дава обяснения, които са в синхрон с показанията на св.Вл.П..

При така установената по делото фактическа обстановка , съдът прави следните **правни изводи:**

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.149 ал.1 от АПК поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

По своята правна същност задържането за срок до 24 часа на основание чл.72 ал.1 т.1 вр. чл.73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН. Тя има за цел чрез задържане на лицето да се предотврати възможността то да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Тази принудителна административна мярка създава неблагоприятни последици на адресата си с цел постигане на определен правен резултат.Тя няма характера на санкция за осъществено поведение в разрез с установените обществени правила и ред, нито на принудителна мярка по реда на НПК, а е предвидена като средство за преустановяване на дадено противообществено поведение и създаване на условия за ефективно и своевременно изпълнение на правомощията на полицейските органи. За прилагането и е необходимо осъществяването на фактическия състав на нормата начл.72 ал.1 т.1 , който включва наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено конкретно от задържаното лице – в случая от Цв.В..

Съобразно разпоредбата на чл.168 ал.1 от АПК , съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

За валидност на конкретния административния акт е необходимо да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материално правните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от визираните по-горе предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган „ полицай в група „СПООР“ на сектор „СПС“ към отдел „Охранителна полиция „ при ОД-МВР-Варна, представляващ полицейски орган по смисъла начл.57 от ЗМВР , осъществяващ охранителна дейност по чл. 6 ал.1 т.2 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл.72 от ЗМВР.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, така както предвижда нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, спазени са и разпоредбите на чл. 74, ал. 3 и 6 от ЗМВР. Задържаният е попълнил декларация, че е запознат с правата си, както и за намерението си да упражни или да не упражни правата си по ал. 2, т. 6, букви "б" – "е", заповедта е подписана от него и от полицейския орган, препис от заповедта е била връчена на задържания срещу подпис.

Заповедта съдържа част от задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, и длъжността на служителя издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и час на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 72 ал. 4 и 5 и чл. 73 от ЗМВР.

В оспорената заповед обаче липсва съществен реквизит, тъй като не са посочени в изискуемата кумулативна наличност по смисъла на чл. 74 ал. 2 т. 2 от ЗМВР фактическите и правни основания за задържането на жалбоподателя. Съгласно чл. 59 ал. 2 т. 4 от АПК, съществена част от формата, в която следва да бъде издаден един административен акт, е излагане на фактически и правни основания. Следователно,

това са два отделни реквизита, които имат самостоятелно значение и не се припокриват. В тази връзка следва да се посочи, че фактическите и правни основания, съдържащи се в оспорената заповед определят и предмета на доказване и само тези основания следва и могат да бъдат доказвани от ответната страна с допустимите доказателствени средства.

В конкретния случай видно от оспорената заповед, посоченото в нея правно основание е -чл. 72 ал. 1 т. 1 от ЗМВР. Съгласно тази разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. От фактическа страна в заповедта като основание за задържане е посочено, че е във връзка с чл.354 „а“ от НК, тъй като пътува в автомобил с лице, в което са били намерени наркотични вещества. Такива обаче не са били намерени у жалб.В., а пътуването в автомобил с лице, държащо наркотични вещества при липса на каквито и да е други данни, не е престъпление по смисъла на НК. Поради това съдът намира, че в заповедта реално липсва изискуем от нормата на чл. 74 ал. 2 т. 2 от ЗМВР реквизит - фактически основания за издаването на заповедта за задържане и за прилагането на ПАМ. Съгласно константната съдебна практика - Решение № 3506/12.03.2012 г. по адм. дело № 15620/2011 г. на ВАС, Решение № 4410 от 02.04.2009 г. на ВАС по адм. д. № 6839/2008 г., Решение № 9338/18.06.2019г. по адм.дело

№ 426/2019г. на ВАС и др., фактическите основания за издаване на административен акт са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право. Затова липсата им не само не позволява индивидуализираното му, за да бъде то проверено, а сочи пряко на неговото отсъствие. В този смисъл съдът намира, че от направеното описание на фактическата обстановка в оспорената заповед не може да се направи извод, че въобще те съответстват на каквото и да е престъпен състав, визиран в НК. На следващо място съдът съобрази, че съгласно съдебната практика е допустимо обстоятелствата, мотивирали органа да издаде оспорения акт, включително и фактическите основания, да се съдържат в други документи от административната преписка. В конкретния случай обаче обжалваната заповед не е и косвено мотивирана нито чрез материалите от административната преписка, нито чрез материалите на приобщеното досъдебно производство. От него се установява, че в деня на задържането на жалб.В. с него не са били извършвани каквито и да било процесуални действия - не са му били снети обяснения, не му е бил извършван обиск и др., а единствено е бил разпитан в качеството на свидетел и то на 14.01.2022г., макар че е бил задържан на 06.01.2022г. когато като свидетели са били разпитани двамата полицейски служители и св.М., който пък е държал наркотичното вещество. Действително, в хода на съдебното следствие отв.И. и св.П. сочат, че св.М. е направил устно изявление, с което е обвързал по някакъв начин жалб.В. с наркотичното вещество. Такива факти обаче не са посочени в заповедта, а и не се съдържат сред доказателствата по делото.

Поради изложеното до тук съдът намира, че обжалваната заповед не отговаря на изискванията по чл. 74 ал. 2 т. 2 от ЗМВР вр. чл. 30 ал. 2 КРБ, чл. 59 ал. 1 и ал. 2 т. 4 АПК и член 5 § 2 ЕКЧП, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл. 30 ал. 1 КРБ и член 5 § 1, изр. 1 ЕКПЧП срещу произволното негово ограничаване. При тази неконкретност от фактическа и правна страна в заповедта, основанията за постановеното с нея задържане не могат да се считат съобщени на жалбоподателя, с връчването ѝ по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР. Това кумулативно го лишава и от процесуалната гаранция по член 5 § 2 ЕКПЧ, и от тази по член 5 § 4 ЕКПЧ

. В случая , от доказателствата по делото се установява и несъобразяване с целта на закона , което пък е отменително основание по чл. 146 т. 5 от АПК. Със задържането на жалб.В. е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство по силата на чл. 6 от АПК. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е принудителна административна мярка, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72 ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи , и по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената мярка не се оправдава от никоя от тези цели. Не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Не е имало и данни за опасност от укриване на жалбоподателя. В този смисъл със задържането, правата и законните интереси на жалбоподателя са засегнати в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава административният акт.

С оглед на изложеното до тук съдът намира, че заповедта за задържане на Ц. В. от 06.01.2022 г. е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК.

Съобразно изхода делото и направените искания, на жалбоподателя на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят направени по делото разноски общо в размер на 1 010 лева, в т. ч. държавна такса – 10 лв. и адвокатски хонорар – 1 000 лв., заплатени в брой съобразно пълномощното и разписката по делото / л.29/. Размерът на адвокатското възнаграждение е над този , предвиден в разпоредбата на чл. 8 ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения , но предвид проведените по делото три съдебни заседания, в които защитникът на жалб.В. е участвал и при липсата на възражения за прекомерност от страна на процесуалният представител на ответника, съдът намира че следва да присъди именно този размер.

Водим от горното и на основание чл.172 ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. В. В.- ЕГН ***** , Заповед № 365з- 9 /06.01.2022г., издадена от мл.инсп.К. И. - полицейски орган - полицаи в група „СПООР“ на сектор „СПС“ към отдел „Охранителна полиция „ при ОД-МВР-Варна.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на Ц. В. В.- ЕГН ***** сумата 1

010 лв. / хиляда и десет лева/ , за направени по делото разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____